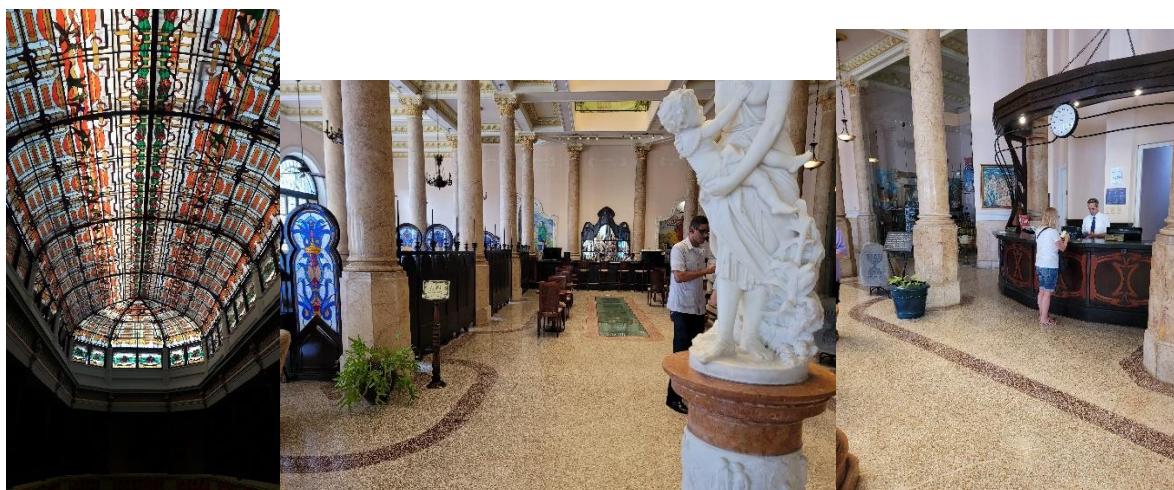

ΚΟΥΒΑ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2023

2.2. Στις 7 το πρωί ξεκινάμε το ταξίδι μας στην Κούβα μαζί με την Biggi. Για όσους αγαπάνε τις λεπτομέρειες: Πάμε με τη Swiss στη Ζυρίχη και μετά με την Edelweiss στην Αβάνα. Στο αεροδρόμιο μας περιμένουν η Biggi και ο Enrique και μας βοηθάνε στην παράδοση των αποσκευών, δούλεψαν δεκαετίες στην αεροπορική εταιρία της Αυστρίας, γι' αυτό δε θα κάνουν λάθη, αυτό μας καθησυχάζει αρκετά. Φέρνουμε άδεια μπουκάλια του νερού, τα οποία θα γεμίσουμε μετά τον έλεγχο ασφάλειας, έτσι θα αποφύγουμε να πληρώσουμε 3.50 € για μισό κιλό νερό, ευχαριστούμε, Dagmar, για αυτή τη συμβολή εναντίον της εξαπάτησης! Μερικοί επιβάτες αρχίζουν να γδύνονται, είναι έξυπνοι, στην Κούβα κάνει ζέστη! Στη Ζυρίχη πιάνουμε τις θέσεις μας στο Airbus A 340 της Edelweiss και ξεκινάμε. Βλέπουμε ταινίες, τρώμε λουκάνικα και πίνουμε μπίρες, έτσι περνάμε ευχάριστα την πτήση. Οι αεροσυνοδοί είναι πολύ ευγενικοί και στοργικοί, όπως πάντα στην Edelweiss. Μετά από μια ήσυχη πτήση φτάνουμε στις 19.15 (στην Αυστρία 01.15 Uhr) στην Αβάνα και ένας συμπαθητικός ταξιτζής μας πάει με το αυτοκίνητο αντίκα του (από το 1952, μας λέει) στο ξενοδοχείο «Raquel». Είναι ένα μεγαλειώδες παλάτι με μικρούτσικα ελαττώματα που διορθώνονται όμως εύκολα με το κουβανικό ταλέντο αυτοσχεδιασμού.

Αργότερα θα σας πω περισσότερα για αυτό το θέμα, αλλά τώρα βιαζόμαστε να πάμε στο πανέμορφο ιστορικό κέντρο της αγαπημένης μας Αβάνας. Μετά από 7 χρόνια, συγκινήθηκα!!! Σ' ένα μπαράκι η Biggi περιμένει να δυναμώσει η μουσική και μετά αρχίζει να μου μιλάει χαμηλόφωνα και γρήγορα. Δεν καταλαβαίνω τίποτα, μετά όμως ευτυχώς ακούω τους πιο σημαντικούς κανόνες συμπεριφοράς για την Κούβα: Του Κουβανού δεν του αρέσει να κλείνουμε με βία την πόρτα του αυτοκινήτου του. Ο Κουβανός περιμένει..., ο τουρίστας τού δίνει..., τού χαρίζει... Πώς επιβιώσαμε ήδη 4 φορές στην Κούβα χωρίς όλες αυτές τις γνώσεις;;; Μετά το μπαράκι περνάμε από μερικά σκοτεινά δρομάκια, έχει πολύ λιγότερα στέκια από το 2016, και ανεβαίνουμε μια απότομη σκάλα, για να πιούμε ένα mojito σ' ένα μπαρ με βεράντα. Μετά χανόμαστε τελείως! Περνάμε απ' το ξενοδοχείο Ambos Mundos και απ' το αγαπημένο μας μπαρ Café de París, δυστυχώς και τα δυο είναι κλειστά. Ρωτάμε τους περαστικούς και στις 0.30 (στο σπίτι ήδη 06.30!) βρίσκουμε επιτέλους το ξενοδοχείο μας. Κοιμόμαστε καλά... μέχρι τις 6:00 το πρωί, γιατί τέτοια ώρα οι υπάλληλοι αρχίζουν να προετοιμάζουν το πρωινό με απίστευτο θόρυβο.

3.2. Το πρωινό είναι πολύ νόστιμο και η τραπεζαρία πανέμορφη. Μετά περνάω μια αιωνιότητα στη ρεσεψιόν, γιατί ο υπάλληλος θέλει να λύσει τα προβλήματά μας με την πόρτα του μπάνιου που δεν ανοίγει και το νερό που δεν πέφτει από το ντους, αλλά απ' το ταβάνι, και αυτό θέλει χρόνο. Επιτέλους δε βρίσκει λύση και του λέω, ότι δεν έχω πρόβλημα, θα πλυθώ κάτω απ' το ταβάνι, αντί για το ντους. Σκάει απ' τα γέλια για το κουβανικό ταλέντο αυτοσχεδιασμού μου και μας δίνει άλλο, καλύτερο δωμάτιο, που έχει ακόμα και ένα παράθυρο. Επειδή στο καινούργιο δωμάτιο δεν έχει χρηματοκιβώτιο, ο Γιώργος παίρνει αυτό του παλιού δωματίου και το φέρνει στο καινούργιο, έχει μάθει γρήγορα τον κουβανικό τρόπο λύσης προβλημάτων. Η πρώτη μας ληστεία, yes!

Πάμε βόλτα στο ιστορικό κέντρο και βρίσκουμε το μπαρ Guarapo, όπου πίναμε παλιά εκείνο το νόστιμο χυμό από ζαχαροκάλαμο με λίγο ρούμι, αλλά το μηχάνημα δε λειτουργεί, μας λένε, δεν πειράζει, πίνουμε μια μπίρα... Η Αβάνα έχει ξεπέσει πολύ σε σύγκριση με την τελευταία επίσκεψή μας πριν 7 χρόνια, τα μαγαζιά έχουν λιγοστέψει, τα σπίτια είναι ρημαγμένα, οι άνθρωποι βάζουν σανίδες όπου παλιά είχαν ταβάνια και πόρτες. Ο συγγραφέας Leonardo Padura περιγράφει την Αβάνα, τη πρώην «Νίκαια της Αμερικής», σαν την «βομβαρδισμένη Βηρυτό». Στο κέντρο, στην Plaza Vieja και στα γειτονικά δρομάκια έχει πανέμορφα αποικιακά κτίρια, εκεί προσέχουν την παγκόσμια πολιτιστική κληρονομιά, ας μην πάνε οι τουρίστες αλλού...

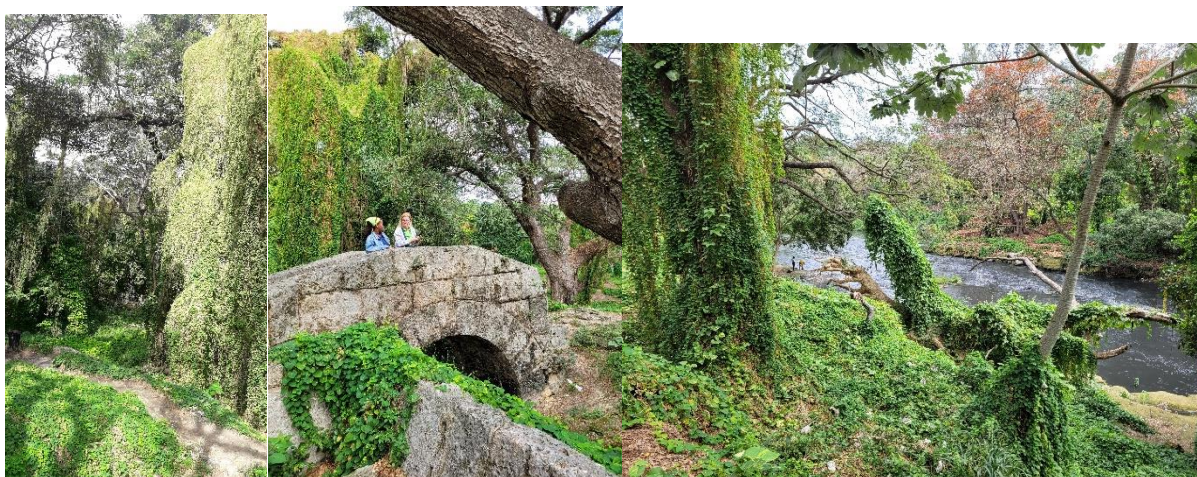
Το βράδυ πάμε να ψάξουμε ένα εστιατόριο και στους δρόμους μας περιμένουν αμέτρητοι τύποι που κουνούν καταλόγους μπροστά από τα μούτρα μας και μας δείχνουν τα νοστιμότατα φαγητά και τις τόσο λογικές τιμές που προσφέρουν μόνο τα δικά τους τα εστιατόρια. Επιτέλους μας πείθει ένας νεαρός, που μας πάει στην ταβέρνα Casa de Víctor, άλλοι τύποι μας προειδοποιούν, ότι έχει κακό φαγητό, ανταγωνισμός, βέβαια... πιστεύουμε. Η ταβέρνα βρίσκεται σ' ένα ειδυλλιακό δρομάκι κοντά στον καθεδρικό ναό,

αυτό μας αρέσει κι έτσι δεν παίρνουμε χαμπάρι ότι οι τιμές δεν είναι οι ίδιες όπως στον κατάλογο που μας έδειξε ο τύπος στο δρόμο. Το παραδοσιακό κουβανικό φαγητό «gora vieja», δηλαδή μοσχάρι με μανιόκα, σαλάτα, ρύζι και φασόλια – είναι ξινό μέχρι πικρό, τρώμε μόνο τα συνοδευτικά και πληρώνουμε ΠΟΛΛΑ. Καλά πάθαμε... Μετά πίνουμε ένα mojito στην Plaza Vieja και ακούμε ένα μουσικό που παίζει ωραία παραδοσιακά τραγούδια. Γνωρίζουμε τον Τούρκο Ahmed ο οποίος ψάχνει τη γυναίκα της ζωής κι έχει βρει ήδη μερικές, μας ειδοποιεί. Κάνω ένα σκίτσο απ' τον γελοιογράφο της γειτονιάς.

4.2. Κάνουμε εκδρομή μ' ένα αυτοκίνητο αντίκα και μας συνοδεύει η ξεναγός Harleen. Επισκεπτόμαστε το πανέμορφο πάρκο Almendares, στο οποίο γίνεται μια τελετουργία της θρησκείας Santería. Η άνθρωποι θυσιάζουν κοτόπουλα στη θεά του γλυκού νερού, Oshún, τα κουφάρια τα αφήνουν πεταμένα στο πάτωμα και τα τρώνε αργότερα οι γύπες. Τα κόκαλα και τα φτερά μένουν στο πάρκο και στον ποταμό Almendares, ο οποίος τα πάει μαζί με πλαστικά σκουπίδια στη θάλασσα. Και κάποτε κλέβονται και πωλούνται στο δρόμο σαν λιχουδιές. Καλύτερα να μη φάμε ψητό κοτόπουλο στο δρόμο!!!

Επισκεπτόμαστε το Malecón, ο οποίος όπως πάντα μας εντυπωσιάζει με τα γιγαντιαία κύματά του, μετά πάμε στο επαναστατικό μουσείο, βλέπουμε το τανκ του Fidel και τη βάρκα του, Grandma, στο μπαρ Floridita μάς τρομάζουν οι πολλοί άνθρωποι και ο τρομερός θόρυβος και προτιμάμε να πάμε με τη Harleen σε άλλο μπαρ για να πιούμε ένα κοκτέιλ. Για το βράδυ μας συμβουλεύει το εστιατόριο Esquina de Cuba, και εκεί είμαστε ευτυχισμένοι, καμιά σχέση με το τρομερό εστιατόριο echés. Μας βάζουν στη μικρούτσικη βεράντα και τρώμε πολύ ωραίο φαγητό: ψάρι της σχάρας με πουρέ από malanga, μελιτζάνες, καλαμπόκι, φασόλια και ρύζι. Πίνουμε μπίρες και μετά daiquirí. Όταν θέλουμε να φύγουμε, ο σερβιτόρος μας παρακαλεί να παραγγείλουμε 2 μπίρες ακόμα, πρέπει να καταρρίψει κάποιο ρεκόρ, μας εξηγεί. Δεν έχουμε καθόλου πρόβλημα, είμαστε γενναιόδωροι σε τέτοιες περιπτώσεις. Για ανταμοιβή μας κερνάει ρούμι Santiago. Του λέμε ότι είναι υπεύθυνος αν μεθύσουμε, και έχει απόλυτη κατανόηση για αυτό.

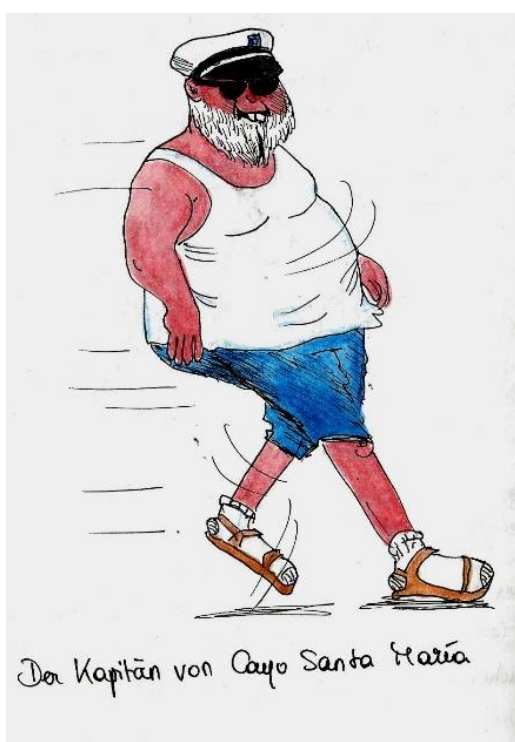
5.2. Πάμε στο νησί Cayo Santa María. Το ταξί έρχεται στην ώρα του και απολαμβάνουμε τον κουβανικό αυτοκινητόδρομο. Δεν έχει αλλάξει τίποτα τα τελευταία 7 χρόνια: Άμαξες με άλογα και με βόδια, ποδηλάτες στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας, πεζοί που περνάνε ήσυχα τον αυτοκινητόδρομο, πολλά χιλιόμετρα μόνο στέπες, χερσότοποι, φτωχές βοσκές με αδύνατες αγελάδες, οι οποίες – έτσι πιστεύει η Biggi – μάλλον δίνουν μόνο άπαχο γάλα. Σ' ένα εστιατόριο στην επαρχία Cienfuegos ανεβαίνει ένα κουνούπι στο αμάξι μας και το σκοτώνω. Ο πρώτος μου φόνος σ' αυτές τις διακοπές, yes!

Το μεσημέρι φτάνουμε στη Santa María, όπου θα μείνουμε 2 μέρες.

6.2. Η θάλασσα είναι τόσο τυρκουάζ, που με τυφλώνει όταν κολυμπάω. Βλέπουμε πελεκάνους και γλάρους που κυνηγάνε ψάρια. Ο Γιώργος θέλει να κοιμηθεί στην ξαπλώστρα του και υποφέρει φοβερά: «Λείπει ένα μαξιλαράκι», παραπονιέται και βγάζω μια φωτογραφία για απόδειξη. Έτσι θα του δώσουν πίσω το 50% της τιμής του ταξιδιού, τουλάχιστον, σίγουρα. 😊

Βλέπουμε έναν καπετάνιο, αυτό σημαίνει ότι δεν είμαστε οι μοναδικοί καπετάνιοι εδώ, γαμώτο! Να προσέξετε τα όμορφα καφέ σανδάλια του με τις άσπρες κάλτσες, δεν είναι φίνος;

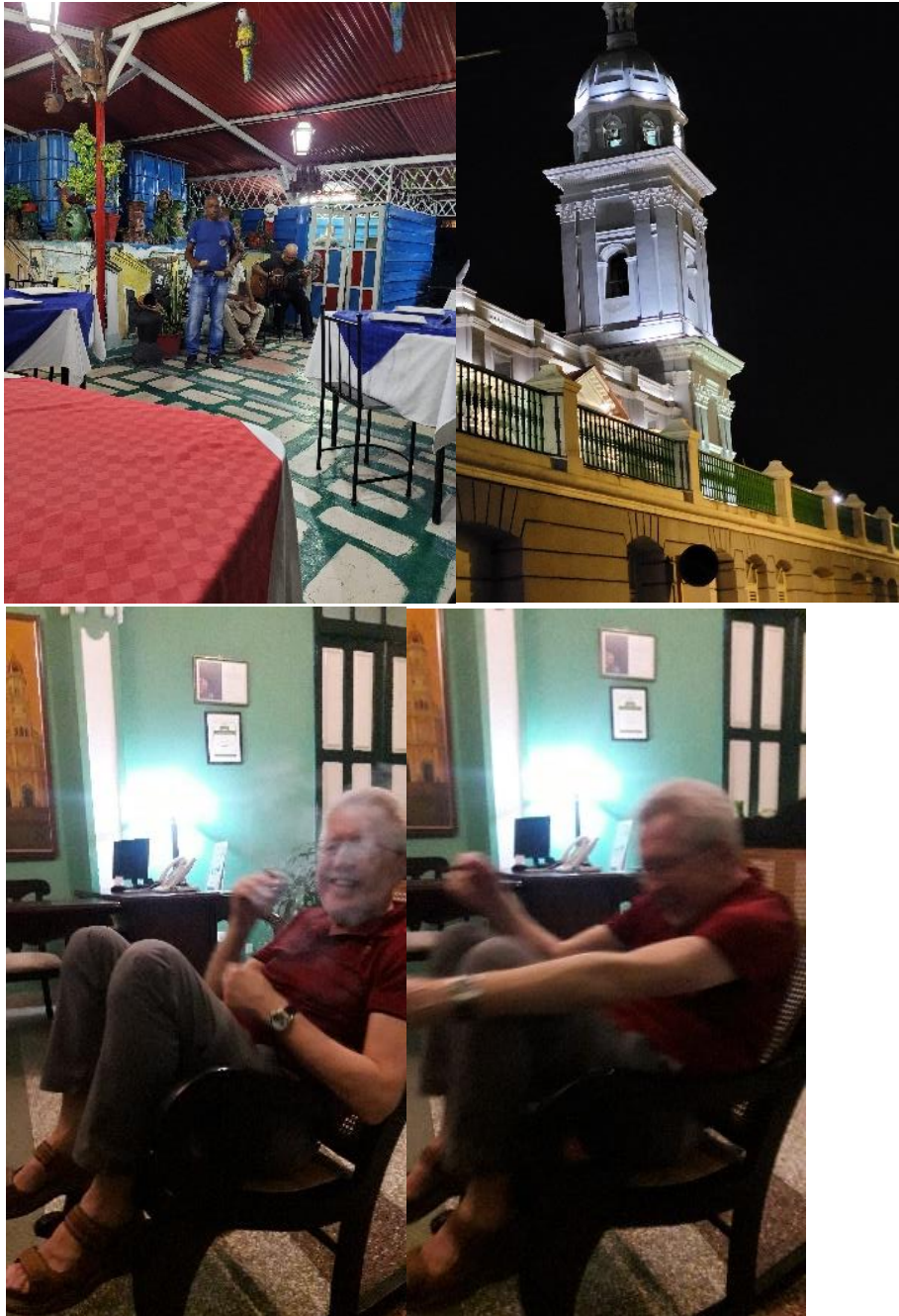
7.2. Πάμε στο νησάκι Cayo Santa Lucía. Η διαδρομή διαρκεί 4 ½ ώρες, αλλά σήμερα κόβουν καρύδες στην περιοχή, γι' αυτό κάνουμε τεράστιο κύκλο και έτσι θέλουμε 6 ½ ώρες για να φτάσουμε στη Santa Lucía. Το ξενοδοχείο μάς αρέσει, έχει μια ωραία παραλία με πελεκάνους και γλάρους, μερικά μπαράκια, ένα δωμάτιο στολισμένο με αρχαίους ελληνικούς κίονες (!) – κι έναν ψυχαγωγό, που φωνάζει, χορεύει και ενθαρρύνω ... δεν ξέρουμε, ποιον, γιατί στην πισίνα δεν έχει ψυχή, αλλά συνεχίζει να ενθαρρύνει μέχρι τις 10 το βράδυ και ξαναρχίζει το άλλο πρωί. Πάλι δεν έχει ψυχή στην πισίνα... Το βράδυ «απολαμβάνουμε» τον μπουφέ, προ πάντων το άσπρο κρασί σε φίνα πλαστικά ποτήρια, μετά τα mojitos – ναι, και αυτά σε πλαστικά ποτήρια –και την παρουσία «κομπών» με πολύ μάγκικη συμπεριφορά. Επειδή όλοι είναι τόσο ωραίοι, δεν τους ζωγραφίζω, δε θέλω να αδικήσω κανέναν. Ένας μάγκας με πολλά τατουάζ και πλούσιες μπουκλές μοιάζει με αυτά τα σκυλιά που κανένας δεν ξέρει πού είναι το κεφάλι και πού ο πισινός, σχολιάζει η Biggi και τον ζηλεύουμε πολύ!

9.2. Πάμε στο Santiago. Σ' ένα εστιατόριο στην εθνική οδό η σερβιτόρα μας πείθει να πιούμε «μάλτα». Η γεύση είναι τόσο τρομερή που πίνω μόνο λίγες γουλιές. Μετά βλέπουμε μια πινακίδα που διατάζει ότι όλοι όσοι μεταφέρουν τοξικά προϊόντα, πρέπει να σταματήσουν. Ο οδηγός μας λέει ότι στην πραγματικότητα θα 'πρεπε να σταματήσουμε τώρα, γιατί έχουμε ακόμα τη μάλτα στο στομάχι και αυτή είναι αληθινό δηλητήριο. Μετά από λίγα χιλιόμετρα η μηχανή του αυτοκινήτου μας αρχίζει να μπουκώνει, ανηφορικά προχωράμε μόνο σαν τη χελώνα. Θα καταφέρουμε όμως σήμερα να φτάσουμε στο Santiago;;; Σταματάμε σ' ένα βενζινάδικο, δε ρίχνουμε όμως βενζίνη, αλλά πάμε σε άλλο βενζινάδικο, όπου ο οδηγός πληρώνει πριν γυρίσουμε στο πρώτο βενζινάδικο για να ρίξουμε βενζίνη, επιτέλους. Το νομιμοποιητικό έγγραφο δε γίνεται δεχτό σε κάθε βενζινάδικο, αλλά αν έχει κανείς αρκετή βενζίνη, μπορεί να πηγαиноέρχεται μεταξύ των βενζινάδικων. Στη Santa Lucía τού πούλησαν κακή βενζίνη, μας εξηγεί ο ταξιτζής μας. Μικτή με τη καινούργια βενζίνη πρέπει να προχωρήσουμε καλύτερα, πιστεύει, και για λίγα χιλιόμετρα έχει δίκιο. Μετά όμως η κακή βενζίνη αποκτά πάλι την υπεροχή και πάμε πολύ αργά στο Santiago. Και ο οδηγός μας πρέπει να γυρίσει ακόμα σήμερα όλη τη διαδρομή, ο καημένος! Όταν επιτέλους φτάνουμε στο Santiago, καλεί ένα ταξί-μηχανάκι σαν όχημα follow-me, για να βρούμε γρήγορα το ξενοδοχείο μας. Καλή ιδέα, γιατί έτσι δεν αργούμε και άλλο και μετά από λίγο καιρό φτάνουμε στο ξενοδοχείο San Vasilio. Είναι ένα μικρό και πολύ όμορφο παλάτι, γι' αυτό δεν καταλαβαίνουμε, γιατί οι υπάλληλοι είναι σε τόσο άσχημη διάθεση. Χρηματοκιβώτιο; – «Δεν έχει.» WiFi; – «Δεν έχει!» Παράθυρο; – «Δεν έχει!» Μας στέλνουν στο ξενοδοχείο εταίρος Casa Granda, γιατί εκεί έχει WiFi, πιωτά και πανέμορφη θέα.

Το βράδυ βρίσκουμε ένα όμορφο μικρό εστιατόριο με βεράντα– το Sabor de Cuba – με ζωντανή μουσική και ωραίο φαγητό: γαρίδες με σάλτσα και τηγανιτές μπανάνες, σαλάτα, ρύζι και φασόλια. Το τελευταίο πιεστό της βραδιάς το παίρνουμε στο λόμπι του ξενοδοχείου μας, όπου μας κάνει «παρέα» ένας ρεσεψιονίστ που μας μισεί πάρα πολύ. Προ πάντων το Γιώργο με την κουνιστή πολυθρόνα του.

10.2. Σήμερα κάνουμε το γύρο της πόλης και πάμε στο κάστρο Castillo del Morro με ένα αυτοκίνητο αντίζα. Ο ξεναγός μας εξηγεί και μας δείχνει πολλά ενδιαφέροντα πράγματα και αξιοθέατα:

Το ιστορικό κέντρο του Santiago, το στρατώνια Moncada, το José Martí και το άλογό του σε «σεμνή» πόζα, τον τάφο του Fidel Castro, το κάστρο Castillo del Morro και τους πειρατές του.

Γυρίζουμε στο ξενοδοχείο μας. Χαρτί υγείας; – «Δεν έχει. Αύριο, όταν έρθει η καθαρίστρια». Μετά έχει διακοπή ρεύματος για 3 ώρες. Περνάμε τον καιρό αυτό στο Casa Granda, όπου έχει γεννήτρα. Το βράδυ πάμε πάλι στο Sabor de Cuba, όπου μας δέχονται σαν μέλη της οικογένειας. Μετά πάμε αμέσως για ύπνο, για να μην μας «ερωτευτεί» ο ρεσεψιονίστ μας ακόμα πιο πολύ. Εκτός αυτού αύριο θα σηκωθούμε νωρίς, γιατί θα συνεχίσουμε το ταξίδι μας και θα πάμε στην...

11.2. ... Baracoa. Ο ταξιτζής μας είναι πολύ μάγκας με μάγκικο στιλ οδήγησης. Πρέπει όμως να οδηγήσει σαν χελώνα σχεδόν όλη τη διαδρομή, γιατί έχει πάρα πολλές λακκούβες στην «άσφαλτο»... Στην επαρχία Guantánamo βλέπω μια πινακίδα: «Reperto de Cocos Criminalística.» Παράνομο το μοίρασμα καρυδών; Είναι έγκλημα μα μοιράσει κανείς καρύδες; Ο οδηγός μου εξηγεί τι σημαίνει, εσείς όμως να σκεφτείτε ακόμα λίγο και θα σας πω αργότερα τη λύση του αινίγματος. Η αστυνομία κάνει έλεγχο και δεν καταλαβαίνω γιατί ο οδηγός μας αργεί τόσο πολύ να ψάχνει τα χαρτιά του, αργά, αργά ψάχνει και σιγά σιγά βρίσκει τις καρτούλες που θέλει να δει ο αστυνομικός. «Αυτός στέκεται μέσα στον ήλιο κι

εμείς έχουμε αιρκοντίσιον», λέει γεμάτος χαρά όταν συνεχίζουμε τη διαδρομή μας. Κακός!!! Ένα πιτσιρίκι περίπου 10 χρονών σ' ένα ποδήλατο μας δείχνει με το χέρι του ότι μας δίνει άδεια να περάσουμε. Το κάνει τόσο γενναιόδωρα που ακόμα και ο ταξιτζής μας σκάει απ' τα γέλια και φωνάζει: «Απίστευτο!» 2 φορές μας αφήνει να βγάλουμε φωτογραφίες σε πολύ ωραία μέρη ...,

... αλλά δε σταματάμε καθόλου για τουαλέτα. Εκείνος κατουράει σε κάποιο δέντρο στην άκρη του δρόμου, κι εμείς να αντέξουμε μέχρι το ξενοδοχείο, τι τον νοιάζει...

Baracoa! Μένουμε στο ξενοδοχείο Porto Santo και το βράδυ αποφασίζουμε να πάμε με τα πόδια στο κέντρο. Περπατάμε 45 λεπτά κι επειδή οι δρόμοι δεν είναι φωτισμένοι, θα δεχτούμε την προσφορά 2 ποδήλατο-ταξιτζήδων να μας ψάξουν τη νύχτα στο κέντρο και να μας πάνε πίσω στο ξενοδοχείο. Ψάχνουμε τις ωραίες μικρές ταβέρνες στις οποίες φάγαμε τόσο καλά πριν 7 χρόνια, αλλά δεν υπάρχουν πια. 2 νεαροί μας πάνε στο εστιατόριο Colonial, μόνοι μας δεν θα το βρίσκαμε ποτέ. Ένας απ' τους νεαρούς, ο Hidalgo, μας προσφέρει για μεθαύριο μια εκδρομή στον ποταμό Yumurí, 20 ευρώ το άτομο είναι η τιμή.

Πολύ λογική τιμή, συμφωνούμε. Μετά το φαγητό πάμε στο κέντρο και απολαμβάνουμε σ' ένα μπαράκι στο δρόμο το κέφι και την υπέροχη μουσική, επιτέλους έχουμε φτάσει πραγματικά στην Baracoa. Βλέπουμε κάτι παράξενους τύπους, π.χ. τον «καρχαρία,» έτσι τον λένε οι ντόπιοι. Καπνίζει πάντα 2 πούρα μαζί και φοράει ωραία γυαλιά ηλίου. Μας αρέσει. Λίγο αργότερα εμφανίζονται οι ποδήλατο-ταξιτζήδες μας και μας πάνε στο ξενοδοχείο. Γρήγορα (προς τα κάτω) και αργά (προς τα πάνω). Και σε όλη τη διαδρομή λέμε καλαμπούρια. Τους καλούμε για αύριο το βράδυ και μας υπόσχονται ότι θα μας πάνε σ' ένα ωραίο εστιατόριο.

12.2. Η Biggi μας ξαφνιάζει στο πρωινό με «συγκλονιστικά νέα»: Παλιά δεν είχε δρόμους στην περιοχή και οι άνθρωποι ερχόταν στην Baracoa μόνο δια θαλάσσης – αυτό το ξέρουμε

χρόνια τώρα-, το ξενοδοχείο μας είναι καλό, το κρύο νερό στο ντους κάνει καλό στα πόδια, αποφεύγει κανείς τους κισσούς, η γειτόνισσα της μαμάς της είχε τρομερούς κισσούς, έκανε εγχείρηση, ήταν βασανισμός ... Έλεος!!!! Το πρωί δεν αντέχω ιστορίες για εγχειρήσεις και άλλα αηδιαστικά!!!

Πάμε στο κέντρο με τα πόδια, κατά τη διάρκεια της ημέρας μπορούμε να το κάνουμε χωρίς κίνδυνο να σπάσουμε τα κόκκαλά μας. Στην Casa del Chocolate πίνουμε χυμό μαρακούγια και καραμπόλα, νόστιμο!!! Το απόγευμα περνάμε στην πισίνα του ξενοδοχείου, γιατί η ειδυλλιακή μικρή παραλία του είναι έρημη και βρώμικη. Διαβάζουμε και ξεκουραζόμαστε, ωραία!

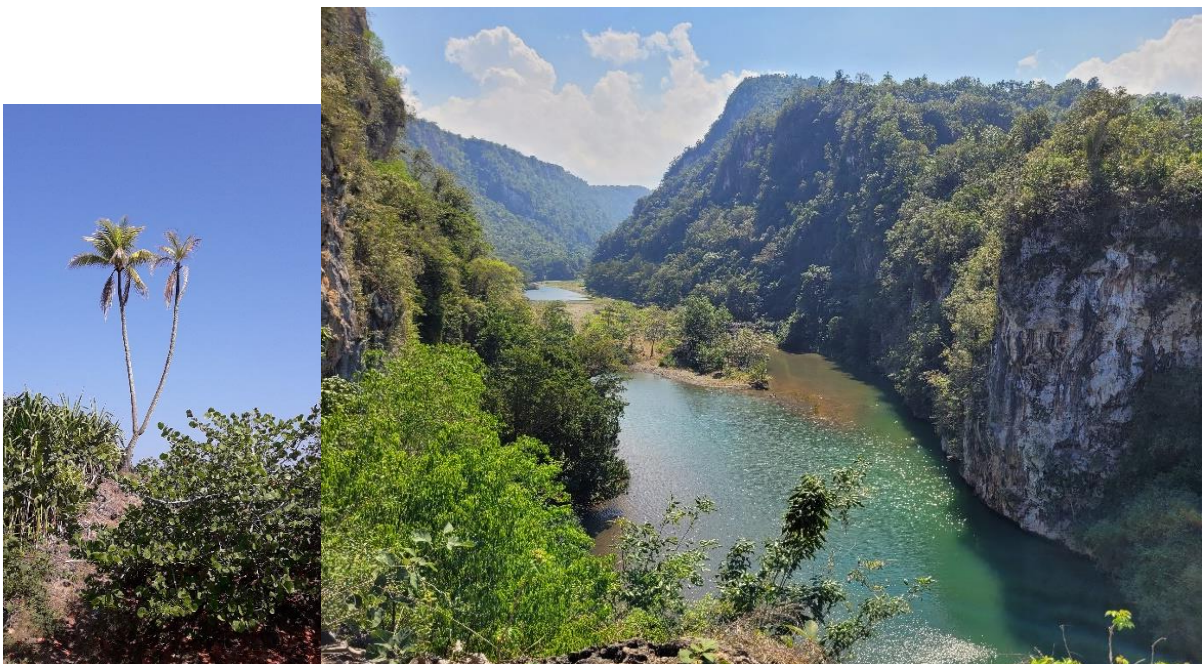
Στις 7 το απόγευμα μας παίρνουν οι ποδήλατο-ταξιτζήδες μας και μας πάνε στο εστιατόριο Ortiz. Είναι καλό, αλλά πολύ κομψό, προτιμάμε τις απλές ταβέρνες. Αργότερα αποκαλύπτουμε μια ταβέρνα με βεράντα και ανεβαίνουμε, για να δούμε αν μας αρέσει για αύριο το βράδυ. Η σερβιτόρα μας λέει με ενθουσιασμό όλα τα φαγητά που έχει, και ένα συμπαθητικό συγκρότημα παίζει όμορφη παραδοσιακή μουσική. Κάνουμε κράτηση για αύριο και ένας απ' τους μουσικούς, ο Οσμάνι, μας ρωτάει ποια είναι τα αγαπημένα μας τραγούδια. Του λέω ότι μ' αρέσει «El cuarto de Tula», κι επειδή ξέρω και τα λόγια, χαίρονται και κάνουν υπερορίες για να παίξουν το τραγούδι για μας. Ιδιαίτερη εντύπωση μας κάνει η «φίνα» τοιχογραφία.

13.2. Hidalgo μας παίρνει στις 9 το πρωί απ' το ξενοδοχείο για την εκδρομή στον ποταμό Yumurí. Το ταξί μας είναι ένα Dutch απ' το 1956. Πριν φύγουμε απ' το χωριό, παίρνουμε μια κυρία απ' τη Γαλλία και ξεκινάμε. Πρώτα επισκεπτόμαστε μια φυτεία κακάο και βιοτεχνία σοκολάτας.

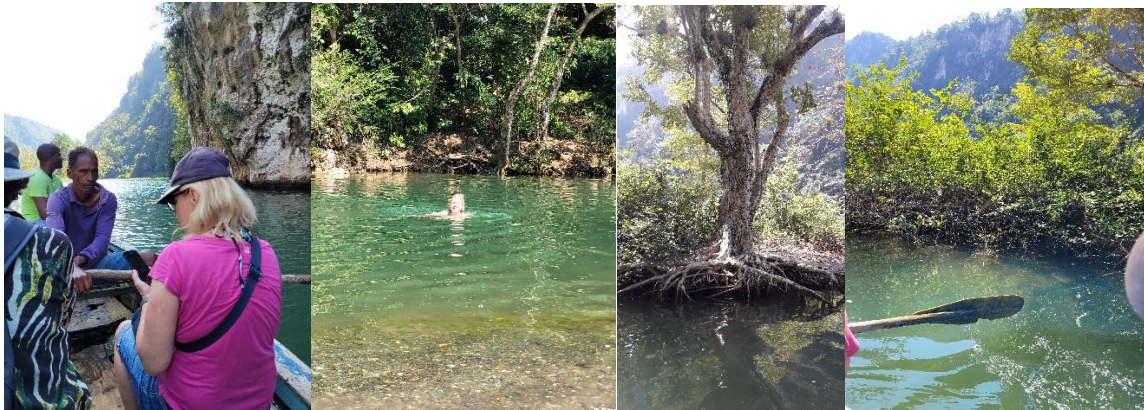

Θαυμάζουμε έναν φοίνικα με διπλό κορμό και την πανέμορφη θέα στον Yumurí, τον ποταμό με το λυπημένο όνομα: «Yo me morí» ήταν οι τελευταίες λέξεις των σκλάβων, πριν πεταχτούν στον ποταμό, γιατί δεν άντεξαν πια την αφόρητη ζωή τους.

Ο Hidalgo μας πάει στο δάσος και μας δείχνει διάφορα ιατρικά φυτά, τα οποία αποκτούν πάλι μεγάλη σημασία, γιατί η Κούβα υποφέρει από τρομερή έλλειψη φαρμάκων. Με μια

βαρκούλα πάμε σ' ένα νησάκι, όπου έχουμε ευκαιρία για να κάνουμε μπάνιο. Τα πιράνχας εδώ είναι χορτοφάγοι, μας καθησυχάζει ο Hidalgo.

Πάμε σε μια παραλία, όπου τρώμε φρέσκο ψάρι, σαλάτα και φασόλια με ρύζι. Μια κοπέλα κάνει μασάζ στη Γαλλίδα μας, εκείνη δεν είναι όμως εντελώς ευχαριστημένη, γιατί μαζί με το λάδι της έβαλε και πολλή άμμο που την έξυνε αρκετά, παραπονιέται. Πάμε να κολυμπήσουμε και χαιρόμαστε, γιατί βλέπουμε ωραία τροπικά ψάρια στην πεντακάθαρη θάλασσα. Στην παραλία κυκλοφορούν γουρούνια που ψάχνουν γαρίδες, δεν πρόκειται όμως για τον Κόλπο των Χοίρων, να μην κάνετε λάθος 😊. Οι πολύ κουραστικοί πωλητές της παραλίας μας πουλούν διάφορα «πολύτιμα» αντικείμενα, χαρίζω σ' ένα παιδάκι το προτελευταίο στυλό μου και μετά γυρίζουμε στην Baracoa, όπου πάμε στην ταβέρνα στην οποία κάναμε χθες κράτηση. Και δεν το μετανιώνουμε, το φαγητό είναι πολύ καλό.

14.2. Σήμερα πάμε στο εθνικό πάρκο Humboldt. Όταν περιμένουμε το ταξί μας, βλέπουμε ένα εντυπωσιακό πράγμα, την γιατρίνα του ξενοδοχείου, και ξέρουμε ότι δεν πρέπει να αρρωστήσουμε με τίποτα. Στις 11 έρχεται ένα τζίπ με τον ξεναγό μας, ο οποίος κάνει καλαμπούρια και σκάει απ' τα γέλια όλη τη διαδρομή – με μια φωνή που είναι μίγμα από γαϊδούρι, σκουριασμένη καγκελόπορτα και ερωτευμένο ελάφι. Ναι, είναι και άσχημος... Μετά από μια ώρα διαδρομής σε τρομερό δρόμο χωρίς ασφαλτό και γεμάτο λακκούβες, μας λέει ότι λείπουν ακόμα 20 χιλιόμετρα. Σκάει απ' τα γέλια για τα τρομαγμένα πρόσωπά μας και μετά μας λέει ότι κάνει πλάκα και θα φτάσουμε σε λίγο. Μ' ένα νεαρό οδηγό του εθνικού πάρκου κάνουμε μια οδοιπορία που διαρκεί 3 ώρες και δεν πάμε σε κανονικά μονοπάτια, αλλά περνάμε από πέτρες και λάσπες, γλιστερές απ' τη βροχή της περασμένης νύχτας. Ο οδηγός μάς δείχνει πολλά ενδιαφέροντα φυτά, π.χ. βρομέλιες, απ' τα φύλλα των οποίων οι επαναστάτες έπιναν νερό όταν διψούσαν την εποχή που κρυβόταν στα δάση της περιοχής. Και μας δείχνει έναν φοίνικα «αυτοάμυνας» με τεράστια αγκάθια στον κορμό, μιμόζες, δέντρα μάνγκο και mamey, τον ποταμό Taco κι έναν βάτραχο που έχει μέγεθος ένα εκατοστό, «ranita ibérica» το λένε. Και μετά δε μας δείχνει πια τίποτα, γιατί προτιμάει να τρέχει μπροστά με τις 2 όμορφες κοπέλες απ' τη Γερμανία που ήρθαν μαζί μας και μας αφήνει στη μοίρα μας. Αυτό είναι αρκετά επικίνδυνο, γιατί πρέπει να ισορροπούμε σε κορμούς δέντρων, να ανεβούμε μια κάθετη πλαγιά και να περάσουμε από ποτάμια. Ευτυχώς δε γλιστράει κανένας μας. Στο τέλος της οδοιπορίας ξεχνάμε να του δώσουμε φιλοδώρημα, πριτς...

Σήμερα οι Κουβανοί γιορτάζουν τον Άγιο Βαλεντίνο. Στην ταβέρνα μας θα έχει ένα μπουφέ, στο οποίο καλούμε τους ταξιτζήδες μας Ραρίν και Luis. Το φαγητό είναι νόστιμο, οι μουσικοί παίζουν με ενθουσιασμό, αισθάνομαι πολύ καλά ..., μέχρι τη στιγμή που ο τραγουδιστής Osmanly λέει ένα ερωτικό τραγούδι για μένα. «Barbarita, για σένα πονάει η καρδιά μου...» τραγουδάει με πάθος κι εγώ ντρέπομαι φοβερά. Διασκεδάζουμε, λέμε καλαμπούρια, περνάμε ωραία... Ξαφνικά εμφανίζεται ο «ξεναγός» της σημερινής εκδρομής και μου χαρίζει ένα δοχείο με βούτυρο κακάο, φωνάζει με τη «φωνούλα» του «buenas noches» κι εξαφανίζεται πάλι. Τι ήταν αυτό;;; Η αποζημίωση για την απόπειρα φόνου σήμερα στο εθνικό πάρκο; Εντάξει, τον συγχωρούμε, δεν ήταν εκείνος που «εκπαίδευσε» τον «οδηγό» μας, και συνεχίζουμε να απολαμβάνουμε την παρέα και τη μουσική. Κάποτε αρχίζουμε να συγκρίνουμε τα ισπανικά στο Μεξικό, στην Κούβα και στον Άγιο Δομίνικο. Οι Μεξικάνοι μιλάνε τα πιο καθαρά ισπανικά, οι Δομινικανοί τρώνε το «s» και οι Κουβανοί όλη τη λέξη, παρατηρώ. «Αφού πεινάμε», λέει ο Ραρίν. Ξεροκαταπίνω!!! Μετά απ' την ωραία βραδιά μας πάνε στο ξενοδοχείο, ανταλλάζουμε τους αριθμούς τηλεφώνου μας και τους αποχαιρετούμε με την υπόσχεση ότι θα μείνουμε φίλοι για πάντα.

15.2. Πάμε στην Guardalavaca, και η διαδρομή γίνεται σχεδόν χωρίς περιστατικά. Σ' ένα βενζινάδικο, όπου δεν έχει βενζίνη ούτε τουαλέτες μας αρέσει η «συμπαθητική» υπάλληλος που φωνάζει στον ταξιτζή μας Alfredo να μας στείλει στο δάσος αν επιμένουμε να κατουρήσουμε... Σ' ένα μπαράκι στο Μαγαρί μας αφήνουν να πάμε στην τουαλέτα και η βενζίνη φτάνει μέχρι το ξενοδοχείο, ευτυχώς.

Στο ξενοδοχείο Sol Río de Luna y Mares μας βάζουν σ' ένα πανέμορφο δωμάτιο με υπέροχη θέα στη θάλασσα, είναι όνειρο. Εφιάλτης είναι όμως οι πελάτες: Καναδοί, Αμερικανοί, Αυστριακοί και Γερμανοί που συμπεριφέρονται σαν πρωτόγονοι κι ένας παράξενος τύπος με τη μαμά του, η οποία «τραγουδάει» τρομερά καραόκε. Ο Γιάννης θα έβαζε φωτιά στο ξενοδοχείο, είμαι σίγουρη. Ακούμε έναν Αυστριακό, τα αγγλικά του οποίου είναι διασκεδαστικά: «I have not time», π.χ. Και μετά έρχεται μια γυναίκα Βίκινγκ μ' έναν αδύνατο Κουβανό μαζί της, πολύ ρομαντικό!

Για απόψε ανακοίνωσαν μια συναυλία με βιολί. Η Biggi χαίρεται, επιτέλους λίγη κουλτούρα σ' αυτές τις διακοπές! Και όταν αρχίζει, καταλαβαίνουμε ότι είναι «εξαιρετική» κουλτούρα, γιατί πρόκειται για έναν τύπο που ξύνει το βιολί, τραγουδάει, φωνάζει και ανάβει το κέφι του κοινού, και για γεροδεμένες κυρίες που κραυγάζουν και χορεύουν. Παρατηρούμε μια τεράστια Καναδή που χορεύει μ' ένα μικρούτσικο γεροντάκι. Παρόλο που χορεύουν πολύ αργά, ανησυχούμε, γιατί ο γέρος θα μπορούσε να πετάξει απ' τη στροφή ...

16.2. Σήμερα έχει κύματα και αέρα, γι αυτό η κολύμβηση με αναπνευστήρα θα γίνει αύριο. Αρκόμαστε να απολαμβάνουμε την παραλία, τίποτε άλλο.

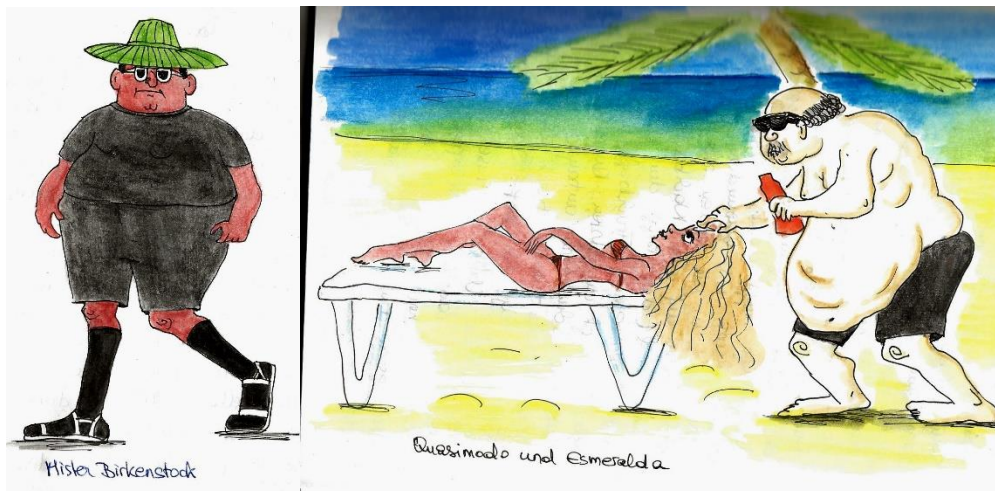
17.2. Επισκεπτόμαστε το εθνικό πάρκο Las Guanas. Τη δεκαετία του 80 υπήρχαν σχέδια να καταστρέψουν όλο αυτό το εθνικό πάρκο για να φτιάξουν ένα τεράστιο ξενοδοχείο, αλλά ευτυχώς ο Raul Castro το εμπόδισε. Ας ελπίσουμε ότι ο διάδοχός του έχει την ίδια

νοοτροπία... Θαυμάζουμε τα μοναδικά φυτά, και μια πινακίδα μ' έναν καθρέφτη μάς αποδείχνουν ότι η Biggi είναι το πιο επικίνδυνο είδος όλου του πάρκου. Μετά απολαμβάνουμε πάλι την ωραία παραλία.

Το βράδυ τρώμε στο εστιατόριο «Grill» και οι προσπάθειες της σερβιτόρας να σερβίρει μάς θυμίζουν την ταινία «Dinner for One». Πετάει το κρασί προς τα ποτήρια, και πράγματι ένα μέρος του κρασιού φτάνει στα ποτήρια. Σχεδόν το ίδιο γίνεται με τη σούπα: Όταν πετάει το πιάτο σούπας στο κάτω πιατάκι, το κουτάλι απογειώνεται, διασκεδάζουμε πολύ.

18.2., 19.2. Ξεκουραστικές ημέρες στην παραλία με εντυπωσιακούς τύπους. Μαύρες κάλτσες και άσπρα σανδάλια, τι κομψό που είναι αυτό!!! Και ο Quasimodo με την Esmeralda, ρομαντικό!!!

Το βράδυ παρατηρούμε μια πολύ μάγκικη παρέα. Ένας Αμερικάνος μ' ένα αγόρι 13 χρονών και άλλο λίγο πιο μεγάλο απολαμβάνουν έναν πούρο κι' ένα ποτήρι ρούμι. Ο Αμερικάνος μας ρωτάει, αν τα παιδιά κάνουν όλα σωστά, και το βεβαιώνουμε σαν ειδικοί. Βοηθάμε ευχαρίστως. Ξαφνικά γίνουν νευρικοί. Βάζουν το τασάκι στο διπλανό τραπέζι και σπρώχνουν το ρούμι στον Αμερικάνο. Όλα αυτά την τελευταία στιγμή, γιατί λίγα δευτερόλεπτα αργότερα εμφανίζονται η μητέρα και η αδελφή των παιδιών, τα οποία περνάνε την υπόλοιπη βραδιά με χυμό. Ο Leonardo Padura περιγράφει στο καινούργιο μυθιστόρημά του αυτούς τους τουρίστες απ' την Αμερική που καπνίζουν πούρα στην Κούβα, παρόλο που είναι ειπθετικοί μην καπνιστές στη χώρα τους... Λίγο αργότερα ο Γιώργος παθαίνει χτύπημα της μοίρας, γιατί του πέφτει λίγο νερό συμπίκνωσης απ' το ποτήρι στην κοιλιά του. Είναι έξω φρενών και αποφασίζει, ότι την επόμενη φορά θα φέρει σουβέρ. Το καταγράφω αμέσως στη λίστα των αντικείμενων που να μην τα ξεχάσουμε με τίποτα στις διακοπές.

20.2. Σήμερα η θάλασσα είναι ήσυχη και μπορώ να κολυμπήσω με αναπνευστήρα. Επιτέλους! Χάρη στο σκόπελο σε απόσταση 150 μέτρων από την παραλία έχει αμέτρητα τροπικά ψάρια, είμαι ευτυχισμένη!!!

Το βράδυ ακούμε μια «σολίστ» στο λόμπι: μια τεράστια γυναίκα που φωνάζει σαν τρελή και μαζί της χορεύει μια χοντρή νεράιδα που κουνάει χαριτωμένα την άσπρη φούστα δαντέλας της και τρέχει με αστραπιαία ταχύτητα από τη μια άκρη της σάλας στην άλλη. Η «τραγουδίστρια» δολοφονεί πολλά τραγούδια, μεταξύ τους και το «Guantanamo» και το «Chan Chan», δεν ξέρουμε αν πεθαίνουμε απ' τον τρόμο ή απ' τα γέλια. Βλέπουμε πελάτες να φεύγουν με βαλίτσες απ' το ξενοδοχείο. Δεν ξέρουμε αν υπάρχει σχέση...

21.2. Κολύμπι με αναπνευστήρα, τίποτε άλλο όλη την ημέρα. Σήμερα βλέπω ακόμα πιο πολλά και πιο ενδιαφέροντα ψάρια από χθες και είμαι ακόμα πιο ευτυχισμένη!

Καραόκε, έλεος!!!!!! Όπως είπα, είμαι σίγουρη, ότι ο Γιάννης θα έβαζε φωτιά στο ξενοδοχείο...

22.2. Σήμερα τελειώνουν οι διακοπές μας. Ανησυχούμε, γιατί το ταξί μας δεν είναι εδώ... Χωρίς αιτία όμως, γιατί περιμένει ήσυχα ΠΙΣΩ από το ξενοδοχείο να το βρούμε! Μπράβο! Η πτήση μας αναβάλλεται από τις 16.50 στις 18.30, δηλαδή πρέπει να περιμένουμε ώρες. Το τσεκ-ιν και ο έλεγχος ασφάλειας διαρκούν 2 ½ ώρες, γι' αυτό είναι καλό να έχουμε τόσο πολύ καιρό. Επιτέλους φεύγουμε στις 19.30 και στη Φρανκφούρτη παρά λίγο να χάσουμε την πτήση μας στη Βιέννη. Το καταφέρνουμε, αλλά οι βαλίτσες μας μένουν στη Φρανκφούρτη. Αυτό δεν είναι πρόβλημα, το ξέρουμε, απλώς πάμε στο Lost-and-found, περιγράφουμε τις αποσκευές μας και την άλλη μέρα μας τις φέρνουν. Αυτό πιστεύουμε, αλλά δεν ξέρουμε ότι εκσυγχρονίστηκε το σύστημα, μάλλον για να αποφύγουν τους κουραστικούς επιβάτες. Τώρα ο επιβάτης παίρνει ένα χαρτί και πρέπει να ζητήσει τις αποσκευές του online. Του δίνουν 72 ώρες για να τις ζητήσει, και αν δεν το καταφέρει, στέλνουν τις βαλίτσες σε μια αποθήκη στο Μόναχο και να πάει εκεί να τις πάρει... Βέβαια που μας δίνουν το λάθος χαρτί, όχι για την Condor, με την οποία πετάξαμε, αλλά για την Austrian... Μετά από μια ώρα με προσπάθειες και τηλεφωνήματα – ωραία αν έχει κανείς 24 ώρες ταξίδι πίσω του – ο Γιώργος καταφέρνει να ζητήσει τις βαλίτσες και την άλλη μέρα μας τις φέρνουν. Τέλος καλό, όλα καλά, ήταν υπέροχες διακοπές σε μια πανέμορφη χώρα με γλυκούς ανθρώπους, θα ξαναρθούμε!!!!

Λίγες εντυπώσεις ακόμα για σας: ένα «βιβλιοπωλείο» με αποκλειστικά «πρωτότυπα» είδη στο Santiago. Pepita Sánchez, έτσι νομίζω ότι λένε τη σκύλα στο ξενοδοχείο της Santa Lucía, χορός στο Santiago, ο VIP Γιώργος και οι ποδήλατο-ταξιτζήδες μας Luis και Παρίν σε δράση.

